

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1095/2015
22.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р., због кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адвоката Т.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К. број 90/15 од 26.06.2015. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 156/15 од 28.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К. број 90/15 од 26.06.2015. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 156/15 од 28.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К. број 90/15 од 26.06.2015. године окривљени Д.Р. оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, и осуђен је на споредну новчану казну у износу од 10.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде и одређено да уколико окривљени не плати новчану казну у одређеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци, док је на основу члана 65. став 2. КЗ према окривљеном изречен специјални услов тако што је обавезан да у року од осам месеци од дана правноснажности пресуде исплати износ од 250.000,00 динара оштећеном Т.Х. и да ће се у случају неиспуњења овог услова, условна осуда опозвати.

На основу члана 261. став 2. ЗКП у вези са чланом 264. став 3. ЗКП окривљени Д.Р. обавезан је да на име судског палушала плати износ од 2.000,00

динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док трошкова кривичног поступка није било.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 156/15 од 28.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Р. а пресуда Основног суда у Зрењанину К. број 90/15 од 26.06.2015. године је потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.Р., адвокат Т.Д., због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1. и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело из члана 208. став 1. КЗ.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.Р. у свом захтеву наводи да су побијане пресуде донете уз повреду закона на штету окривљеног обзиром да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, јер се у конкретном случају ради о грађанскоправном односу а не о кривичноправном односу, и није доказано постојање субјективних и објективних елемената бића кривичног дела преваре, односно није доказано постојање преварне намере, чиме је учињена повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП. У захтеву браниоца окривљеног Д.Р. наводи се да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП јер првостепени суд није могао да утврди висину прибављене имовинске користи, односно штете, па није могао да оштећеном досуди имовинско правни захтев у целости на паушално утврђен начин (250.000,00 динара), односно да у складу са чланом 65. став 2. КЗ одреди специјални услов на тај начин што је одредио да ће се казна затвора извршити ако окривљени у одређеном року не врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела.

Изнете навода захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Д.Р. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног Д.Р. стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела из члана 208. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, као и да утврђивање висине прибављене имовинске користи извршењем

кривичног дела, и досуђивање имовинско правног захтева оштећеном у целости, уз изрицање специјалног услова из члана 65. став 2. КЗ окривљеном, од стране првостепеног суда није учињено супротно законским прописима, а које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**